

ПЕРСОНАЖІ

Нуся

Симпатична і чуйна дівчинка. Чому звичайний сон зіпсує їй настрій? Як Нуся потрапить у Країну Місячних Зайчиків та які пригоди чекають на неї?

Олелько та Сяйвик

Місячні зайчики, які розносять людям гарні сни. Що пов'яже братиків-зайчиків з Нусею? Чому вони зголосяться супроводжувати Нусю у Зландію? Які небезпеки їх там підстерігають?

Лісовик Трісь

Мешканець Вражого Лісу, який разом із водяником Бульком та польовиком Уу охороняє вхід у країну Страхолондію. Кого й навіщо зачаклує лісовик?

Сова Софія Пав- лівна та пугач Ух Степанович

Справжні друзі й на-
дійні помічники місяч-
них зайчиків. Яку роль
вони відіграють у Нуси-
них пригодах?

Кошмар Кошмарович Ойой

Неймовірно страшний
віце-президент Страхо-
люндії. Чи вдасться йому
приховати свій злочин і зу-
пинити відважну Нусю та
її друзів?

Гном-агроном Цибулька

Онук старого гнома, здібний
хлопець, який прагне ви-
лікувати хворий ліс. У яку
біду потрапить Цибулька?
Хто і як його врятує?

Розділ I

Нуся

Дівчинку звали Ганнуся, але змалечку всі називали її просто Нуся. Була вона білявенька, голубоока, кирпата й дуже симпатична. От бувають такі: не вельми, може, й гарні, але страшенно симпатичні. Глянеш — і губи самі розтягуються у привітну усмішку. Це вже, як то кажуть, од Бога — така симпатія. Симпатичні вони не лише на обличчя, а й за вдачею симпатичні — щирі, доброзичливі, усміхнені. Люди їх люблять, бо вони люблять людей і завжди намагаються покращити іншим настрої.

Але сьогодні вранці Нуся була не в настрої. Бо наснився їй сон — дивний і тривожний... Буцімто стоїть вона вночі у страшному темному лісі. Поряд з нею — маленький дідок, осяяний місячним промінням, що пробивається крізь віти. Дідок у червоному крилатому капелюсі, на ногах — білі чоботи з високими, аж по саме нікуди, халявами.

І сорочка-вишиванка біла. І штани білі. І борода й вуса сиві — білісінькі. Тому й видно його добре у темному лісі, хоч місячне сяйво освітлює лише червоний капелюх. Дідок стоїть і гірко плаче. Сльози рясно течуть на вуса й бороду.

— Що трапилося, дідуню? Чого ви плачете? — питає Нуся.

— Ох! Як же мені не плакати, коли в мене таке горе!

— Що таке? А чи не можна чимось зарадити, допомогти?

— Може, ти й могла б допомогти, але... не захочеш, — зітхнув дідок.

— Чому?

— Та ні, не захочеш, не захочеш, — і дідок знову гірко заплакав.

— Та чого ви так думаєте? Якщо я тільки зможу, я...

— Тоді слухай... — почав дідок.

І раптом місячне сяйво згасло. І дідок пропав. Нуся прокинулась.

Вона намагалася знову заснути, щоб додивитися той дивний сон. Але не змогла...

Тож звідки візьметься гарний настрій після такого сну?

Особливо прикро Нусі було те, що дідок висловив сумнів щодо її бажання допомогти. А вона ж якраз дівчинка чуйна, сердечна й зичлива. І в дитсадку завжди всім допомагала. І тепер — у школі, у першому класі.

Нуся підійшла до відчиненого вікна й визирнула в сад. Почалися літні канікули, і Нуся жила з батьками на дачі, в маленькому дерев'яному будиночку на березі річки Трубіж. Тато й мама поралися на городі, їм було зараз не до Нусиних снів. Вона це розуміла.

Нуся зітхнула. Навіть поділитися ні з ким...

— Як це ні з ким? А я? — почувлося раптом.

Від шибки віддзеркалювався на підвіконня сонячний зайчик. Спершу це була

просто мерехтлива сонячна плямка. І раптом на очах Нусі плямка перетворилася на живого сонячного зайчика: жовтого, пухнастого, з довгими вушками і коротеньким хвостиком.

— Ой! — вихопилося в Нусі. — Ти хто?

— Терентій! — сказав сонячний зайчик.

— Справді? — усміхнулася Нуся. — Той самий Терентій? З Країни Сонячних Зайчиків?

— Той самий.

Нуся колись читала про нього. Але не думала, що справді існує і Терентій, і та казкова Країна Сонячних Зайчиків.

— Існує. Аякже! — сказав Терентій.

— Ти що — читаєш думки? Я ще не сказала, тільки подумала, а ти...

— Авжеж, читаю. І знаю, що тебе зараз турбує. Про сон твій знаю.

— Серйозно?! — зраділа Нуся. — А що той дідок хотів сказати?

— Цього я вже не знаю. Бо ж і ти не знаєш. А я тільки твої думки читаю.

— Що ж робити? — знову засмутилася Нуся.

— Не сумуй! — сказав Терентій. — Я попрошу мого друга, місячного зайчика Олелька, і він тобі допоможе. Тільки доведеться чекати ночі, бо місячні зайчики бувають тут лише вночі, коли світить місяць.

— А як же ти з ним спілкуєшся? Вас же, сонячних зайчиків, тут уночі не буває. Ви ж, як сідає сонце, тікаєте у свою країну...

— Не хвилюйся. Подзвоню Олелькові по чарифону в Країну Місячних Зайчиків. А він уже прийде до тебе уві сні й допоможе.

— Уві сні? — здивувалася Нуся.

— Авжеж. Місячні зайчики тим і займаються, що розносять людям сни. Прибігають до нас, у Долину Щасливих Сновидінь, беруть сни і розносять уночі тим, хто спить... Правда, їм весь час доводиться пильнувати, щоб їх не випередили агенти пана Морока — нічні кошмари. Виявляється, пан Морок не загинув. Він і далі є Начальником Канцелярії Нічних Кошмарів та Першим Радником Королеви Глупої Ночі.

— Але ж він і володар Зландії.

— Так. Він створив нову країну Зландію. Але й від посади Начальника Канцелярії Нічних Кошмарів не відмовився. Обіймає дві посади.

— А ти думаєш, та біда, про яку говорив дідок у моєму сні, пов'язана з паном Мороком? — спитала Нуся.

— Може, й пов'язана... Буде видно...

— З ким це ти розмовляєш, доню? — гукнула раптом з городу мама.

Терентій одразу зник.

— Та просто так... граюся! — відповіла Нуся.

Іноді важко пояснити дорослим справжність казкових подій та явищ.

